

Arrest

nr. 227 378 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij op 27 juni 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2007 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met zijn stiefvader H.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker was toen bijna 13 jaar oud.

Op 30 augustus 2007 wordt de visumaanvraag goedgekeurd mits nog een aantal documenten worden voorgelegd.

Op 4 november 2007 komt verzoeker België binnen.

Op 27 november 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 2 juni 2008 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Op 29 maart 2012 wordt verzoeker door de jeugdrechter onder toezichtstelling geplaatst alsmede tot het leveren van een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard wegens diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen.

Op 14 oktober 2012 wordt verzoeker 18 jaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker sinds 29 juli 2013 in het bezit is van een F⁺-kaart.

Op 18 november 2014 wordt verzoeker door de correctionele rechter te Antwerpen bij vonnis met nummer 5175 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan drie jaar met uitstel gedurende vijf jaar omwille van diefstal met geweld of bedreiging met braak, inklimming of valse sleutels, in bende met wapenvertoon en diefstal met geweld of bedreiging in bende, met wapenvertoon, met ongeneeslijke lijkende ziekte, blijvende fysische of psychische ongeschiktheid, volledig verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking tot gevolg.

Op 21 april 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechter te Antwerpen bij vonnis met nummer 1935 veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling).

Op 26 juni 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechter te Antwerpen bij vonnis met nummer 3003 veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van dertig maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling).

Op 18 december 2018 neemt verzoeker kennis van een vragenlijst die hem wordt voorgelegd in het kader van een onderzoek naar zijn verblijfsituatie.

Op 26 december 2018 vraagt de stiefvader van verzoeker een verlenging van de termijn om de nodige informatie te kunnen overmaken.

Op 7 januari 2019 deelt de gemachtigde van de bevoegde minister de stiefvader van verzoeker mee dat de termijn voor het aanbrengen van informatie wordt verlengd met 15 dagen.

Op 26 juni 2019 neemt de minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer,

naam : S. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum : (...).1994

geboorteplaats: O. (...)

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 44bis §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 21.06.2007 vroeg u, samen met uw broer S. M. (...), een visum gezinshereniging aan bij het Consulaat-Generaal van België te Casablanca (Marokko) in functie van uw moeder, mevrouw B. N. (...) (geboren op (...).1971 te O. (...), Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013) en haar echtgenoot, uw stiefvader, de heer H. M. J. (...) (geboren op (...).1972 te Deventer, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 15.09.2021).

Op 30.08.2007 werd uw visumaanvraag goedgekeurd en op 04.11.2007 kwam u aan in België.

Op 27.11.2007 diende u een "Aanvraag tot vestiging" in (bijlage 19) te Antwerpen als stiefzoon van dhr. H. M. J. (...). U werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

Op 02.06.2008 werd u in het bezit gesteld van een F kaart.

Bij vonnis van 29.03.2012 werd u door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht gesteld, ook werd u een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard opgelegd uit hoofde van diefstal, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Sinds 29.07.2013 bent u in het bezit van een F+ kaart.

Op 31.01.2014 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omwille van diefstal met geweld of bedreiging, bendevorming, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 16.05.2014 werd u vrijgesteld.

Op 18.11.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd 1 jaar effectief daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was en aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meerdere personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met de omstandigheid dat het geweld of de bedreiging hetzij een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid ten gevolge heeft gehad. Deze feiten pleegde u op 14.10.2013.

Op 20.02.2015 meldde u zich bij de gevangenis en werd u onmiddellijk een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 30.01.2017 werd u aangehouden en op 31.01.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omwille poging tot misdaad, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, deelname bendevorming, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 05.04.2017 werd u eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, door twee of meer personen, als mededader, bij nacht.

Op 21.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met vertoon of gebruik van wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was. Deze feiten pleegde u op 29.11.2016. Op 26.06.2017 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de huidige feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet met de feiten vervat in het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 21.04.2017 en veroordeelde de Rechtbank u tot een bijkomende definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, een minderjarige te hebben aangetrokken of gebruikt om een misdaad of een wanbedrijf te plegen en aan het verschaffen wapens, werktuigen of enig ander middel, die tot misdaad hebben gediend, wetende dat ze daartoe zouden dienen. Deze feiten pleegde u op 16.11.2016 en op 25.11.2016.

De voorlopige invrijheidstelling die u toegekend werd op 20.02.2015 werd op 29.08.2018 ingetrokken doordat u op 21.04.2017 en 26.06.2017 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd voor feiten gepleegd tijdens de proeftermijn.

Reeds toen u minderjarig was, hield u zich niet aan de geldende wetten en diende de Jeugdrechtbank in te grijpen. De maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank hadden tot doel dat u tot het besef zou komen dat uw crimineel gedrag onaanvaardbaar was en hadden ervoor moeten zorgen dat u in de toekomst op het recht pad zou blijven. U had zich kunnen herpakken en op zoek kunnen gaan naar een gepaste job, maar u koos voor gemakkelijk geldgewin en dit ten koste van onschuldige en hardwerkende slachtoffers.

U zit momenteel meerdere gevangenisstraffen uit wegens verschillende diefstallen met geweld of bedreiging en wapenvertoon. Het gedrag dat u reeds meerdere jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De ernst van de gepleegde feiten blijkt ook uit de tegen u uitgesproken straffen.

De rechtbank gaf u tevergeefs nog een kans om u te herpakken toen u op 18.11.2014 tot een gevangenisstraf van 4 jaar veroordeeld waarvan 3 jaar met uitstel gedurende een periode van 5 jaar. U pleegde echter nieuwe misdrijven nog voor uw proefperiode afgelopen was zodat het uitstel herroepen diende te worden. Weer een kans die u niet greep; zelfs met zo'n zware gevangenisstraf boven uw hoofd, kon u het niet laten om de wet weer te overtreden.

De feiten die aan de basis van de veroordeling d.d. 18.11.2014 lagen, waren nochtans ernstig: "Op 14 oktober 2013 overviel beklaagde [u] samen met een minderjarige kompaan een optiekwinkel. Bij die overval werd een mes getoond. De uitbaatster werd ook bestolen van haar persoonlijke bezittingen. Gelet op het deskundig verslag van Dr. D. (...) blijkt dat de uitbaatster K.S. een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft opgelopen van 2% ten gevolge van deze feiten." U hield geen rekening met hoe traumatisch het is voor een dertigjarige vrouw om plots een gewapende overval tegenover zich te hebben op haar werkplaats. Het enige wat voor u van belang was, was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor het slachtoffer. Hieruit kan afgeleid worden dat u een egoïstische ingesteldheid heeft en dat empathie op zijn zachtst uitgedrukt niet uw sterkste eigenschap is. Bovendien pleegde u de overval samen met een minderjarige kompaan wat het ontbreken van enige verantwoordelijkheidszin enkel kan bevestigen.

Op 16.11.2016 pleegde u samen met een minderjarige een overval op een apotheek. Er werd een pistool gebruikt om het aanwezige personeel te bedreigen en het geld op te eisen. U leek het niet nodig te vinden mee te werken aan het onderzoek en weigerde bij verhoor enige verklaring af te leggen. Uit het vonnis d.d. 26.06.2017 blijkt: "De feiten zijn ernstig. De handelingen van beklaagde wijzen op een criminele en agressieve ingesteldheid waarbij beklaagde bijzonder weinig respect betoont voor andermans eigendommen en voor de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers."

Op 29.11.2016 ging u, amper 13 dagen na de voorgaande overval, wederom in het gezelschap van een minderjarige, naar een apotheker met de bedoeling deze te overvallen. Jullie waren voorzien van wapens. Enkel door de alertheid van de apotheker zelf, die het alarm opzette, kon de overval belet worden. Uit het vonnis d.d. 21.04.2017 blijkt: "Niet tegenstaande hun nog jonge leeftijd hebben beklaagden reeds een mooi strafregister. Tweede beklaagde [u dus] werd al voor gelijkaardige feiten veroordeeld en trok hieruit geen enkele lering. Hij bevindt zich thans ook in voorlopige hechtenis op verdenking van 2 andere gewapende overvallen."

Uw moeder is van mening dat u de laatste 2 jaren positief veranderd bent. In haar schrijven stelt zij overtuigd te zijn dat u, na het uitzitten van uw straf, niet meer in de fout zult gaan en dat u uw lesje geleerd heeft. Ze zal er alles aan doen om u op het rechte pad te houden door u zwaar in de gaten te houden, te begeleiden en te steunen. Uw stiefvader voegt hieraan toe dat u thuis welkom bent maar dat u zal onderworpen worden aan een streng regime. Het oordeel van uw moeder, dat uw gedrag in de positieve zin zou veranderd zijn, drukt de hoop uit dat u zich voortaan aan de geldende regels zal houden en is niet zozeer een vaststaand feit. Er is geen enkel bewijs om deze overtuiging te staven. Het is vanzelfsprekend dat een moeder gelooft in de beste bedoelingen van haar zoon. In het verleden is echter gebleken dat uw moeder en uw stiefvader er niet in slaagden om u tegen te houden om

herhaaldelijk zware feiten te plegen. Bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat ze de invloed die ze op u hebben om u op het rechte pad te houden juist inschatten. Ondanks het geloof dat uw ouders in u hebben en ondanks hun belofte u in de gaten te houden, blijft het risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan.

De feiten waarvoor u bent veroordeeld, zijn bijzonder laakbaar. Uit uw gedrag van de afgelopen jaren blijkt dat u niet het minste respect heeft voor de eigendom van anderen noch voor hun fysieke en psychische integriteit. Uw drijfveer is snel winstbejag en dit ten koste van de slachtoffers. U aarzelt niet om gebruik te maken van geweld of bedreigingen. Uw handelen had voor de slachtoffers zeer traumatische gevolgen. Dergelijke feiten dragen bij tot het stijgend onveiligheidsgevoel. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u die het plegen van gewapende overvallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwen.

Dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten wijst er op dat u geen lessen trekt uit het verleden en dat u de ernst van uw daden niet blijkt in te zien. U schijnt ook niet te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en u lijkt niet geneigd om u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden. De kans dat u hervalt in uw oude gedragspatronen en opnieuw strafbare feiten pleegt, is dan ook zeer groot.

Uit voorgaande blijkt uw asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Bovendien bewijst het plegen van strafbare feiten op een gebrek aan integratie in het gastland.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht op gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 18.12.2018 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 26.12.2018 verzocht uw stiefvader een verlenging van de termijn van 15 dagen; dit verzoek werd ingewilligd en de termijn werd verlengd tot en met 17.02.2019. Uit de vragenlijst hoorrecht blijkt dat u Arabisch, Engels en Nederlands spreekt; dat u Nederlands, Engels, Frans kan lezen en/of schrijven; dat u sinds november 2007 in België bent; dat uw reisdocumenten bij uw moeder te vinden zijn (adres : (...)); dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Marokko; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was op de (...) (zie brief de voorzorg); dat u een duurzame relatie heeft in België met B. A. S. (...) (adres : (...)); dat u familie heeft in België nl uw moeder (B. N. (...)) en uw stiefvader (H. M. (...)) , een broertje (H. (...)), een tante (M. (...)), die woonachtig zijn te (...), een broer (M. (...)) en een schoonzus (M. (...)), een neefje (N. (...)), die woonachtig zijn te (...), een oom (M. (...)), die woonachtig is (...), een tante (A. B. (...)) , een neef (N. (...)) en een nichtje (R. (...)) die woonachtig zijn in (...); dat u in België een minderjarige stiefzoon heeft (M. R. (...)), na huwelijk erkenning, dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw oma in Marokko woont maar u haar adres niet kent; dat uw vader, waar u geen contact mee heeft, in Marokko woont; dat u in 2008 een half jaar een integratietraject gevolgd heeft; dat u vier jaar op school de richting hout en sanitair gevolgd heeft; dat u in Aartselaar in een metaalbedrijf gewerkt heeft; dat u niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nooit opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat uw familie hier woont en dat u geen contact heeft met uw vader, dat u nergens kan gaan wonen, dat u in Marokko geen vangnet heeft. Volgende documenten voegde u toe aan de vragenlijst : een afschrift van De Voorzorg d.d. 26.04.2018 (afsluiting spaarrekening), een "Uittreksel uit het bevolkingsregister met gezinssamenstelling" van H. M. (...) van de stad Antwerpen d.d. 28.12.2019 een kopie van de E+ kaart van H. M. J. (...), een kopie van de Belgische identiteitskaart van B. N. (...) en van B. A. S. (...), een kopie van de F+ kaart van S. M. (...) en brieven, geadresseerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, van B. A. S. (...), uw broer, uw moeder, uw stiefvader en een potentiële werkgever.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u invulde een relatie te hebben met B. A. S. (...) (geboren op (...).1997 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). U legde ook een ongedateerde brief geschreven door B. A. S. (...) voor. In deze brief stelt zij een twee en een half jaar oude zoon, B. M. R. (...), te hebben. De biologische vader zou nooit in beeld geweest zijn maar u wel. M. R. (...) zou u als zijn vaderfiguur beschouwen en jullie zouden plannen hebben dit officieel te maken na uw vrijlating. Uw moeder en B. A. S. (...) zouden reeds voorbereidingen aan het treffen zijn. In de vragenlijst van het hoorrecht verwees u naar M. R. (...) als zijnde uw stiefzoon. De toegevoegde vermelding "na huwelijk erkenning", kan begrepen worden als uw intentie om na het huwelijk met uw partner, haar zoon te erkennen.

Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw B. (...) u voor het laatst in de gevangenis bezocht op 05.04.2018, haar voorlaatste bezoek aan u dateert van 23.05.2017, beide keren kwam ze zonder haar zoontje (bezoekerslijst tot 03.06.2019). Op 29.04.2017 bezocht B. M. R. (...) u voor het laatst, dit in het gezelschap van mevrouw B. (...) (bezoekerslijst tot 03.06.2019).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93). Hoewel u zegt een relatie te hebben met mevrouw B. (...) liggen er geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw relatie met haar voldoende hecht is om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen. U heeft nagelaten concreet te duiden welke elementen in het voorliggende concrete geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van jullie relatie. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is. Het schrijven van mevrouw werd niet gedateerd, het is reeds geruime tijd geleden dat zij u bezocht en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier nauw contact onderhoudt.

Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat u effectief als een vaderfiguur voor B. M. R. (...) kan beschouwd worden en dat zijn biologische vader geen rol meer zou spelen in zijn leven. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met B. M. R. (...). U toont op geen enkele wijze aan dat u een zorgdragende volwassene voor B. M. R. (...) zou zijn. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met B. M. R. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan zijn onderhoud, of u deelt in de beslissingen over zijn opvoeding, etcetera. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met B. M. R. (...) aannemelijk gemaakt.

Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u sinds 27.12.2017 veelvuldig (ongestoord) bezoek krijgt van mevrouw A. Y. (...) (geboren op (...).1996, Belgische nationaliteit sinds (...).2001, (...)). Er zijn verder geen details met betrekking tot deze relatie bekend bij de administratie. In de vragenlijst hoorrecht die u invulde of de documenten die u voorlegde, werd op geen enkele manier naar mevrouw A. (...) verwezen door u. Ook voor deze relatie geldt dat geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat ze als gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, is te beschouwen. Bovendien wist u reeds toen mevrouw A. (...) u voor het eerst in de gevangenis bezocht dat overwogen werd om uw recht op verblijf

te beëindigen, er kan verondersteld worden dat u haar dat eerlijk vertelde. Mevrouw is alleszins op de hoogte van uw criminele verleden, gezien zij u in de gevangenis bezoekt.

Uw moeder B. N. (...) (geboren op (...).1971 te O. (...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013), uw stiefvader H. M. (...) (geboren op (...).1972 te Deventer. Nederland, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 15.09.2021), uw broer S. M. (...) (geboren op (...).1991 te O. (...), Marokko, Marokkaanse nationaliteit, F+ kaart geldig tot 24.03.2023), uw stiefbroer (H. H. J. G. J. (...), geboren op (...).2006 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013) hebben allen verblijfsrecht in België dan wel de Belgische nationaliteit.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en één van deze familieleden. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder, uw stiefvader en uw halfbroertje (zie schrijven van uw stiefvader), kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Het gegeven dat (sommige van) uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uw leeftijd, met name 24 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Sinds 31.03.2016 staat u niet meer op hetzelfde adres als uw ouders ingeschreven. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam zou kunnen zijn in uw herkomstland. Een loutere financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U toont niet aan dat er sprake is van een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten.

U vermeldt verder nog een aantal familieleden (ooms, tantes, neven, nichtjes, schoonzus) die in België of Nederland woonachtig zijn.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het contact met uw familie in België kan ook op andere manieren onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Dat de uitoefening van uw familieleven die verblijfsrecht hebben in België, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw crimineel gedrag.

U kwam op dertienjarige leeftijd aan in België. Voor de leeftijd van 18 jaar kwam u reeds in contact met de jeugdrechter. Inmiddels bent u 24 jaar en werd u reeds 3 maal veroordeeld voor gewapende overvallen. Deze feiten geven blijk van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. Er kan in alle redelijkheid worden geacht dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. U bent er voor een deel opgegroeid, u spreekt de taal en geeft bovendien aan dat uw vader en uw oma momenteel in Marokko wonen. Hoewel u stelt dat u geen contact meer heeft met uw vader en dat uw oma, waarvan u het adres niet kent, niet in de mogelijkheid verkeert om u bij terugkeer op te vangen, wordt u op 24-jarige leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig terug op te kunnen bouwen, al dan niet met hun steun. Er blijkt ook niet dat u aldaar niet opnieuw contact kan zoeken met andere familieleden of vroegere vrienden en/of kennissen en u aldaar gelet op uw nog jonge leeftijd geen nieuwe contacten kan aanknopen. Eventueel kan het contact met uw vader hersteld worden. Uit uw aanvraag tot gezinshereniging d.d. 21.06.2007 bij het Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) blijkt dat u en uw broer ten tijde van de aanvraag nog bij uw vader, werkzaam als elektricien, in Marokko woonden. Uw moeder had Marokko ongeveer 4 jaar voordien verlaten. Uw vader verleende u en uw broer toestemming om uw moeder te vervoegen. Volgens de documenten voorgelegd bij het Consulaat-generaal gebeurde de verstoting van uw moeder door uw vader bij volmacht en dat pas jaren nadat zij Marokko verlaten had en vrij kort voor zij in het huwelijk trad met uw stiefvader.

Uw familie kan u ook vanuit België of Nederland steun bieden bij uw herintegratie in Marokko. Desgewenst kunnen zij (of kan één van hen) u tijdelijk vergezellen naar het herkomstland totdat u er weer wegwijst bent, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn.

De contacten met uw vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U verklaarde dat u gewerkt heeft in een metaalbedrijf te Aartselaar. Uit uw administratief dossier blijkt dat u amper 5 dagen officieel was tewerkgesteld. Uw tewerkstellingen zijn niet van die aard dat gesproken zou kunnen worden van een economische binding met het gastland. In plaats van regelmatig te werken opteerde u ervoor overvallen te plegen wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Het gegeven dat u eventueel aan het werk zou kunnen gaan bij D. – P. (...) Restaurant, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

De feiten die u pleegde waren volkomen verwerpelijk. U deinsde er niet voor terug om winkelpersoneel en zelfstandigen op een brutale manier te beroven tijdens hun werk.. Uw crimineel gedrag is een ernstige aanslag op de openbare orde en draagt bij aan het gevoel van onveiligheid bij de burgers. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en enkel uit is op makkelijk winstbejag.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesememorie voert verzoeker een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending art. 8 EVRM - zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van art. 8 EVRM - onderzoek naar ernstige redenen van openbare orde werd onvoldoende gevoerd

1.

De bestreden beslissing is gebaseerd op art. 44bis §2 Vw dewelke stelt:

" § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

De Belgische Staat doet natuurlijk niets liever dan verzoeker af te schilderen als een ernstig gevaar voor de openbare orde en schat het recidivegevaar in als "zeer groot" (zie bestreden beslissing pg. 3).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, stelt het HvJ dat dit een aantasting betreft van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn.

Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C- 165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

2.

Het komt de Staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt

en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C- 30/77, Bouchereau, pt. 29).

3.

Zoals hierboven aangegeven meent verzoeker dat de intrekking van zijn verblijfsrecht een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier alsook uit de bijgebrachte stukken dat verzoeker een familie-en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM , dewelke als dusdanig beschermd dient te worden. Verzoeker is reeds geruime tijd hier in België is, 13 jaar ongeveer, waardoor niet ernstig kan betwist worden dat hij hier sociaal verankerd is. Zoals blijkt uit het administratief dossier:

- Hij Hier school gelopen heeft, hij heeft de opleiding Sanitair gevolgd.
- Hij Familieleden (broers, neven, nichten etc.) in België heeft
- Zijn moeder met haar Nederlandse man hier woont die bereid zijn om verzoeker in huis te nemen (stuk 5 pg 9)

- Een Belgische vriendin, mevrouw A. (...). Dit is een duurzame relatie getuige van het feit dat zij verzoeker frequent bezoekt in de gevangenis. Uit het verslag van de PSD blijkt dat dit een intieme relatie is (stuk 5 pg 10)

- Een Belgisch kind heeft. Verzoeker is niet de biologische vader maar wordt de facto wel aanzien als een vaderfiguur voor de heer B. M. R. (...).

Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

4.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Uner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen , is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting met zich mee de betrokken burger mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen of deskundigen om advies te vragen (Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer, blz. 30 ev.).

Uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker in het kader van de aan hem overhandigde vragenlijst in het kader van het hoorrecht aangegeven heeft dat hij:

- Een vriendin heeft waarmee hij wilt samenwonen
- Zijn ouders zullen instaan voor de verdere opvolging
- Een mogelijke kans heeft op tewerkstelling bij D. P. (...) RESTAURANT

Zoals hierboven reeds aangehaald werd , meent de Belgische Staat in haar bestreden beslissing dat verzoeker op heden nog steeds een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, alsook dat het recidivegevaar "zeer groot" is. (bestreden beslissing pg. 2 en 3).

De Belgische Staat schildert verzoeker maar al te graag af als een serie-crimineel waarvoor elke hoop verloren is en dit bovendien geen empathisch vermogen zou hebben.

Vooreerst merkt op dat de Belgische Staat voorafgaand het nemen van deze beslissing geen deskundige hebben geraadpleegd, noch enig psychologisch verslag hebben geconsulteerd .

De verslagen van de PSD geven een veel genuanceerder beeld over de persoon van verzoeker alsook over zijn problemen. (stuk 4 en 5)

Verzoeker heeft verschillende laakbare feiten gepleegd, dewelke niet door verzoeker ontkend noch gebagatelliseerd worden. Echter deze vonden plaats tijdens een onzekere periode in zijn leven. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de delictbespreking bij het standaardverslag met het oog op de uitgaansvergunning. (stuk4 -pg.2-5).

Verzoeker verwijst bovendien naar het standaardverslag met betrekking tot het bekomen van een uitgaansvergunning dd. 10.05.2019:

"Naar onze mening komt hij tot enig inzicht dat hij fout was. Hij betuigt zijn spijt en zegt van zijn fouten geleerd te hebben. Wanneer hij terugblijkt naar de feiten, verklaart hij zich slecht te voelen en zegt zich hierover te schamen. Deze houding weerspiegelt zich in de delictbespreking. Hij erkent meermaals kansen gekregen te hebben om zich te herpakken, maar kreeg het toen niet voor elkaar gespeeld. Nu hij op heden al bijna twee jaar in detentie zit, lijkt het hem door te dringen. Hij geeft aan dat hij zijn eigen toekomst in gevaar heeft gebracht." (stuk 4 pg 5).

De bewering van de Staatssecretaris, met name dat verzoeker geen empathisch vermogen zou hebben, is dan ook volstrekt ongegrond.

Dankzij de hulpverlening van vrienden/familie en intensieve begeleiding van sociale begeleiders heeft verzoeker een ernstig proces meegemaakt waardoor hij anders in het leven staat.

Intussen heeft verzoeker ook een positief intakegesprek gehad bij U-Turn. Deze hebben bovendien duidelijk gemaakt dat hij verder zal opgevolgd worden door hen. (stuk 7) Uit dit stuk blijkt dat zij verzoeker de nodige psychosociale begeleiding zullen geven.

Uit bovenstaande stukken blijkt afdoende dat verzoeker enerzijds uit schuldinzicht heeft en anderzijds van zijn fouten geleerd heeft.

5.

Waar de Staatssecretaris in haar bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker geen enkele poging doet om zich te integreren in de maatschappij (lett. "De afwezigheid van de wil om [zich] werkelijk te integreren in de samenleving"), wordt dit dan ook manifest betwist door verzoeker. Verzoeker heeft zich in het verleden ingeschreven bij de VDAB, doch een verdere trajectbegeleiding aldaar werd enkel geweigerd omwille van de preciaire verblijfssituatie van verzoeker (stuk 6)

De verklaring van U-Turn, met name dat men na een positief intake-gesprek, verzoeker verder gaan begeleiden, wijst er eveneens op dat er voldoende elementen zijn dat er geen ernstig gevaar voor de openbare orde is. Verzoeker wijst erop dat hij hiervan slechts kennis heeft gekregen op 02.07.2019, oftewel na het nemen van de beslissing. De raadsman van verzoeker heeft dit echter onverwijld meegedeeld aan verweerster. Gelet op de inhoud van dit schrijven moet dit minstens onderzocht worden door de DVZ. (stuk 7)

In dit verband werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ook een stuk voorgelegd, meer bepaald een "intentieverklaring" dd. 24.12.2018 van de zaakvoerder van D. P. (...) Restaurant BVBA waarin deze verklaart dat hij verzoeker de mogelijkheid geeft om bij hem te werken. (stuk 3) Verzoeker benadrukt dat hij in dit verband in de door hem ingevulde vragenlijst duidelijk gesteld heeft dat hij met deze job wel degelijk een positieve toekomst heeft. Inderdaad, het gegeven dat verzoeker actueel de mogelijkheid heeft om voor een betaalde job in aanmerking te komen, vormt minstens een aanwijzing van schuldinzicht en dus een relevant gegeven bij de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde (zie RvV 31 juli 2018, nr. 207 389).

Het valt immers moeilijk in te zien hoe een werkgever bereid zou zijn om verzoeker te werk te stellen, indien hij op basis van persoonlijke contacten, geen vertrouwen in zou hebben dat verzoeker, mist de nodige begeleiding, in staat is om te fungeren op de arbeidsmarkt.

Uit de bestreden beslissing, noch in haar nota met opmerkingen, blijkt echter niet, minstens nauwelijks, dat verweerster rekening heeft gehouden met dit specifieke gegeven, en dit in het bijzonder voor wat betreft mogelijke tewerkstelling in een restaurant. Inderdaad, er wordt op geen enkele wijze écht concreet ingegaan in het kader van de motivering op dit punt, zodat ook niet blijkt waarom dit element volgens verweerster het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde kan wegnemen (zie RvV 31 juli 2018, nr. 207 389).

Verweerster gaat hier dan ook ten onrechte aan voorbij en een voldoende zorgvuldig onderzoek op dit punt blijkt dan ook niet.

Verzoeker vraagt dan ook dat de bestreden beslissing teniet wordt gedaan."

3.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij haalt aan dat hij geen gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Hij verwijst naar zijn gezinsleven. Hij verwijst naar het feit dat hij samenwoont met zijn vriendin. Verzoekende partij zou willen samenwonen met zijn vriendin.

Aan het recht op verblijf van de verzoekende partij werd een einde gesteld om reden dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die zulks noodzakelijk maken en dit overeenkomstig artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verweerder wijst verder op artikel 45 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet indien het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Verweerder wijst er op dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening heeft gehouden met de voorschriften zoals vervat in artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet én artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

De federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie stelde op niet kennelijk onredelijke wijze vast dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van het recht op verblijf van de verzoekende partij noodzakelijk maken.

De federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie verwijst eerst en vooral naar de verschillende strafrechtelijke uitspraken, waarna zij op gedetailleerde wijze beschrijft op welke wijze de verzoekende partij betrokken was bij de inbreuken die in voormelde uitspraken worden weerhouden.

Op basis van de feitelijkheden, zoals deze blijken uit de strafrechtelijke veroordelingen dewelke lastens de verzoekende partij werden uitgesproken, heeft de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk de volgende vaststellingen gedaan (en hij beperkte zich aldus geenszins op het vermelden van een wetsovertreding en de daarmee gepaard gaande veroordeling):

- Op 18.11.2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd 1 jaar effectief daar verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen;

- Op 21.04.2017 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling daar verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met vertoon of gebruik van wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was. Deze feiten pleegde verzoeker op 29.11.2016;

- Op 26.06.2017 werd verzoeker opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar verzoeker zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was. Deze feiten pleegde verzoeker op 16.11.2016 en op 25.11.2016.

De kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent zijn gezinsleven, terwijl verzoekende partij zich zou kunnen beroepen op de bescherming van art. 8 EVRM. De beslissing zou niet in evenredigheid staan tot het nadeel dat zijn gezin hieronder zou lijden.

Hij verwijst naar een partner van Belgische nationaliteit en stelt met deze partner te willen gaan samenwonen. Verder zouden de ouders van verzoekende partij instaan voor de verdere opvolging van verzoeker.

Uit nazicht van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er rekening werd gehouden met de elementen met betrekking tot het privé en gezinsleven van de verzoekende partij.

De gemachtigde heeft onder meer gemotiveerd over:

- De moeder en stiefvader die in België wonen;
- Dat verzoeker een duurzame relatie heeft met B. A. S. (...);
- Verschillende familieleden (tantes, neefjes, nichten,...) die in België zouden wonen;

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze rekening is gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Waar verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van zijn Belgische vriendin, merkt verweerder op dat mevrouw B. (...) verzoeker voor het laatst in de gevangenis bezocht heeft op 05.04.2018 en het voorlaatste bezoek dateert van 23.05.2017.

Verzoekende partij legt geen andere stukken neer, waaruit zou blijken dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie tussen zijn vriendin en hemzelf. Het duurzame en voldoende hecht karakter van de relatie wordt dan ook niet aangetoond.

Vervolgens kan de verzoekende partij ook niet verwijzen naar zijn relatie met de zoon van zijn vriendin.

Verzoekende partij legt geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker als een vaderfiguur kan beschouwd worden van B. M. (...) en dat zijn biologische vader geen rol meer zou spelen in zijn leven.

Zie ter zake:

"In casu is de vraag evenwel of er ook sprake kan zijn van een gezinsleven wanneer er geen bloedband of (feitelijke) verwantschapsband bestaat. Daarbij moet worden vastgesteld dat het Hof dit slechts zeer uitzonderlijk aanvaardt, en dan enkel in de situatie waar er sprake is van een de facto relatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150)." (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Evenmin toont verzoekende partij aan dat er een beschermenswaardige relatie tussen hemzelf en zijn moeder bestaat. Bijkomende banden van afhankelijkheid worden door verzoekende partij niet aangetoond.

"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

"In zoverre verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder in België moet daarnaast worden opgemerkt dat het niet betwist is dat verzoekende partij vijfendertig jaar oud is en dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Verzoekende partij toont door het voorleggen van een schrijven van haar zus waarin deze meedeelt dat haar broer haar regelmatig helpt ook niet aan dat er sprake is van enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 77 174 van 13 maart 2012)

"De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)" (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)."

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Terwijl ten overvloede nog echter geheel terecht benadrukt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, geleid op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 22 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doorheen de motieven van de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Minister op omstandige wijze toegelicht om welke reden men van oordeel is dat de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel is ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van nieuwe strafbare feiten.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de bestreden beslissing strekt immers ontegensprekelijk tot de handhaving van 's lands openbare orde en tot vrijwaring van de nationale veiligheid.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat het actuele gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid inzonderheid gesteund is op het feit dat de verzoekende partij gedurende haar verblijf in het Rijk blijf heeft gegeven van een criminele ingesteldheid.

De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen én door de toegang en het verblijf te ontzeggen aan vreemdelingen dewelke door hun gedrag blijf geven een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen betekenen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van Minister in de bestreden beslissing op gedegen wijze heeft overwogen om welke de inmenging in het privéleven van de verzoekende partij noodzakelijk is, waarbij ontegensprekelijk een legitiem doel wordt nagestreefd.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Voor het uitoefenen van het recht op gezinsleven blijken voor verzoekende partij zelfs ook geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven elders verhinderen.

Er kan door verzoekende partij vanuit bijvoorbeeld in het herkomstland het nodige worden gedaan om de nodige verblijfsrechtelijke documenten te trachten te bekomen. Ook kan verzoeker via communicatiemiddelen contacten onderhouden met zij familieleden.

Terwijl de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook geen overtuigende elementen aanreikt, dewelke van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Tenslotte laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan motiveren over zaken die hem niet ter kennis zijn gebracht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden

beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en stelt hij dat het onderzoek naar de ernstige redenen van openbare orde onvoldoende werd gevoerd.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidde als volgt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. (...)

§ 4 (...).”

Verzoeker voert aan dat het onderzoek naar de ernstige redenen van openbare orde onvoldoende werd gevoerd. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het begrip “openbare orde” en het verschil tussen gewone, ernstige en dwingende redenen van openbare orde. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (hierna: HvJ). Hij benadrukt dat er inzake het actuele karakter een inschatting moet zijn van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling aan de hand van objectieve elementen. Verzoeker merkt op dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen deskundige werd geraadpleegd, noch enig psychologisch verslag werd geconsulteerd, terwijl nochtans het verslag van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal EPI Penitentiare

instellingen van de FOD Justitie en het verslag van de justitie-assistent van het justitiehuis Antwerpen, Vlaams Departement Welzijn, volksgezondheid en gezin een genuanceerder beeld geven over de persoon van verzoeker en over zijn problemen. Verzoeker voegt deze verslagen van 10 mei 2019 en 3 oktober 2018 bij zijn verzoekschrift. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat hij wel schuldinzicht heeft en dat daarom de bewering van de minister dat hij geen empathisch vermogen zou hebben, ongegrond blijkt. Verzoeker verwijst ook naar een *“positief intakegesprek bij (...)”*.

Uit deze bewoordingen van het enig middel blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met het feit dat er in zijn hoofde sprake is van “ernstige redenen” van openbare orde en dat hij meent dat het actueel gevaar voor de openbare orde niet is aangetoond.

3.3.2. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag

in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de minister eerst een feitelijk overzicht geeft van verzoekers verblijfsgeschiedenis in België, zijn strafrechtelijke antecedenten en zijn familiale situatie in het Rijk. De minister gaat ook na of er *“ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid”* voorhanden zijn. Vervolgens licht de minister toe dat verzoeker op 18 december 2018 op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat zijn verblijfssituatie zou worden onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat zijn verblijfsrecht zou worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In het kader van dit verblijfsonderzoek werd verzoeker, conform artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst in te vullen en eventuele argumenten en bewijsstukken voor het eventuele behoud van het verblijfsrecht voor te leggen. De minister somt de documenten op die verzoeker in het kader van het hoorrecht voorlegde en geeft een samenvatting van wat verzoeker heeft meegedeeld. De familiale situatie van verzoeker, zijn privéleven en zijn banden met Marokko worden onderzocht en vervolgens worden deze elementen afgewogen tegen de feiten die verzoeker heeft gepleegd en zijn gedrag dat daaruit voortvloeit.

In casu verwijst de minister eerst naar het feit dat verzoeker reeds toen hij minderjarig was zich niet hield aan de geldende wetten waardoor de jeugdrechtbank moest ingrijpen, hij kon zich op dat ogenblik reeds herpakken maar heeft dit niet gedaan. Vervolgens wordt gewezen op de correctionele veroordeling van verzoeker op 18 november 2014 tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan drie jaar met uitstel; dit uitstel werd echter herroepen omdat verzoeker nieuwe misdrijven pleegde, dit was weer een kans om zich te herpakken die verzoeker dus niet greep. De minister verwijst dan naar de correctionele veroordelingen van verzoeker van 21 april 2017 en 26 juni 2017. De veroordelingen van verzoeker betreffen diefstallen met geweld of bedreiging en wapenvertoon. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden niet betwist.

Uit deze vonnissen blijkt volgens de minister dat verzoekers gedrag overduidelijk getuigt van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid, een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, een egoïstische ingesteldheid, het ontbreken van enige verantwoordelijkheidszin, een criminele en agressieve ingesteldheid waarbij verzoeker bijzonder weinig respect betoont voor andermans eigendommen en voor de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers:

“Reeds toen u minderjarig was, hield u zich niet aan de geldende wetten en diende de Jeugdrechtbank in te grijpen. De maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank hadden tot doel dat u tot het besef zou komen dat uw crimineel gedrag onaanvaardbaar was en hadden ervoor moeten zorgen dat u in de toekomst op het recht pad zou blijven. U had zich kunnen herpakken en op zoek kunnen gaan naar een gepaste job, maar u koos voor gemakkelijk geldgewin en dit ten koste van onschuldige en hardwerkende slachtoffers.

U zit momenteel meerdere gevangenisstraffen uit wegens verschillende diefstallen met geweld of bedreiging en wapenvertoon. Het gedrag dat u reeds meerdere jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De ernst van de gepleegde feiten blijkt ook uit de tegen u uitgesproken straffen.

De rechtbank gaf u tevergeefs nog een kans om u te herpakken toen u op 18.11.2014 tot een gevangenisstraf van 4 jaar veroordeeld waarvan 3 jaar met uitstel gedurende een periode van 5 jaar. U pleegde echter nieuwe misdrijven nog voor uw proefperiode afgelopen was zodat het uitstel herroepen diende te worden. Weer een kans die u niet greep; zelfs met zo'n zware gevangenisstraf boven uw hoofd, kon u het niet laten om de wet weer te overtreden.

De feiten die aan de basis van de veroordeling d.d. 18.11.2014 lagen, waren nochtans ernstig: "Op 14 oktober 2013 overviel beklaagde [u] samen met een minderjarige kompaan een optiekwinkel. Bij die overval werd een mes getoond. De uitbaatster werd ook bestolen van haar persoonlijke bezittingen. Gelet op het deskundig verslag van Dr. D. (...) blijkt dat de uitbaatster K.S. een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft opgelopen van 2% ten gevolge van deze feiten." U hield geen rekening met hoe traumatisch het is voor een dertigjarige vrouw om plots een gewapende overvaller tegenover zich te hebben op haar werkplaats. Het enige wat voor u van belang was, was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor het slachtoffer. Hieruit kan afgeleid worden dat u een egoïstische ingesteldheid heeft en dat empathie op zijn zachtst uitgedrukt niet uw sterkste eigenschap is. Bovendien pleegde u de overval samen met een minderjarige kompaan wat het ontbreken van enige verantwoordelijkheidszin enkel kan bevestigen.

Op 16.11.2016 pleegde u samen met een minderjarige een overval op een apotheek. Er werd een pistool gebruikt om het aanwezige personeel te bedreigen en het geld op te eisen. U leek het niet nodig te vinden mee te werken aan het onderzoek en weigerde bij verhoor enige verklaring af te leggen. Uit het vonnis d.d. 26.06.2017 blijkt: "De feiten zijn ernstig. De handelingen van beklaagde wijzen op een criminele en agressieve ingesteldheid waarbij beklaagde bijzonder weinig respect betoont voor andermans eigendommen en voor de psychische en fysieke integriteit van zijn slachtoffers."

Op 29.11.2016 ging u, amper 13 dagen na de voorgaande overval, wederom in het gezelschap van een minderjarige, naar een apotheker met de bedoeling deze te overvallen. Jullie waren voorzien van wapens. Enkel door de alertheid van de apotheker zelf, die het alarm opzette, kon de overval belet worden. Uit het vonnis d.d. 21.04.2017 blijkt: "Niet tegenstaande hun nog jonge leeftijd hebben beklaagden reeds een mooi strafregister. Tweede beklaagde [u dus] werd al voor gelijkaardige feiten veroordeeld en trok hieruit geen enkele lering. Hij bevindt zich thans ook in voorlopige hechtenis op verdenking van 2 andere gewapende overvallen.

(...)

De feiten waarvoor u bent veroordeeld, zijn bijzonder laakbaar. Uit uw gedrag van de afgelopen jaren blijkt dat u niet het minste respect heeft voor de eigendom van anderen noch voor hun fysieke en psychische integriteit. Uw drijfveer is snel winstbejag en dit ten koste van de slachtoffers. U aarzelt niet om gebruik te maken van geweld of bedreigingen. Uw handelen had voor de slachtoffers zeer traumatische gevolgen. Dergelijke feiten dragen bij tot het stijgend onveiligheidsgevoel. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u die het plegen van gewapende overvallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwen.

Dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten wijst er op dat u geen lessen trekt uit het verleden en dat u de ernst van uw daden niet blijkt in te zien. U schijnt ook niet te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en u lijkt niet geneigd om u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden. De kans dat u hervalt in uw oude gedragspatronen en opnieuw strafbare feiten pleegt, is dan ook zeer groot.

Uit voorgaande blijkt uw asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Bovendien bewijst het plegen van strafbare feiten op een gebrek aan integratie in het gastland.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

Hieruit blijkt dat de minister het gedrag van verzoeker zeer negatief beoordeelt en meent dat er sprake is van "ernstige" feiten van openbare orde.

Specifiek inzake het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde wordt het volgende overwogen:

“Uw moeder is van mening dat u de laatste 2 jaren positief veranderd bent. In haar schrijven stelt zij overtuigd te zijn dat u, na het uitzitten van uw straf, niet meer in de fout zult gaan en dat u uw lesje geleerd heeft. Ze zal er alles aan doen om u op het rechte pad te houden door u zwaar in de gaten te houden, te begeleiden en te steunen. Uw stiefvader voegt hieraan toe dat u thuis welkom bent maar dat u zal onderworpen worden aan een streng regime. Het oordeel van uw moeder, dat uw gedrag in de positieve zin zou veranderd zijn, drukt de hoop uit dat u zich voortaan aan de geldende regels zal houden en is niet zozeer een vaststaand feit. Er is geen enkel bewijs om deze overtuiging te staven. Het is vanzelfsprekend dat een moeder gelooft in de beste bedoelingen van haar zoon. In het verleden is echter gebleken dat uw moeder en uw stiefvader er niet in slaagden om u tegen te houden om herhaaldelijk zware feiten te plegen. Bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat ze de invloed die ze op u hebben om u op het rechte pad te houden juist inschatten. Ondanks het geloof dat uw ouders in u hebben en ondanks hun belofte u in de gaten te houden, blijft het risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan.

(...)

Dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten wijst er op dat u geen lessen trekt uit het verleden en dat u de ernst van uw daden niet blijkt in te zien. U schijnt ook niet te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en u lijkt niet geneigd om u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden. De kans dat u hervalt in uw oude gedragspatronen en opnieuw strafbare feiten pleegt, is dan ook zeer groot.

Uit voorgaande blijkt uw asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Bovendien bewijst het plegen van strafbare feiten op een gebrek aan integratie in het gastland.”

In het middel ontkent verzoeker niet dat hij “*verschillende laakbare feiten gepleegd*” heeft en zijn uiteenzetting doet geen afbreuk aan het feit dat de minister op goede gronden heeft vastgesteld dat er sprake is van “ernstige” feiten van openbare orde. Verzoeker benadrukt vooral dat er geen sprake meer is van recidivegevaar en van een actuele bedreiging van de openbare orde. Uit volgende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt echter dat de minister wel degelijk voldoende aanduidt waarom er een recidivegevaar is en dus nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde: verzoeker werd reeds meermaals veroordeeld voor gelijkaardige feiten en dit wijst erop dat hij geen lessen trekt uit het verleden en de ernst van zijn daden niet lijkt in te zien; uit zijn handelen blijkt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen; in het verleden is gebleken dat zijn moeder en stiefvader er niet in slaagden om hem tegen te houden om herhaaldelijk zware feiten te plegen, zodat het weinig waarschijnlijk is dat ze de invloed die ze op verzoeker hebben om hem op het rechte pad te houden juist inschatten zodat het risico dat verzoeker opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, blijft bestaan.

Om het risico voor deze actuele bedreiging te weerleggen, verwijst verzoeker naar het verslag van de psychosociale dienst van het Directoraat-generaal EPI Penitentiaire instellingen van de FOD Justitie van 10 mei 2019 en naar het verslag van de justitie-assistent van het justitiehuis Antwerpen, Vlaams Departement Welzijn, volksgezondheid en gezin van 3 oktober 2018.

Het verslag van 10 mei 2019 betreft een “*standaardverslag met het oog op uitgaansvergunning*”. Op pagina 5 van dit verslag wordt inderdaad het volgende vermeld:

“Houding ten aanzien van de feiten

Informatie verkregen vanuit de sociale anamnese vertelt ons dat Dhr. S. O. zijn veroordelingen erkent. Naar onze mening komt hij tot enig inzicht dat hij fout was. Hij betuigt zijn spijt en zegt van zijn fouten geleerd te hebben. Wanneer hij terugblijkt naar de feiten, verklaart hij zich slecht te voelen en zegt zich hierover te schamen. Deze houding weerspiegelt zich in de delictbespreking. Hij erkent meermaals kansen gekregen te hebben om zich te herpakken, maar kreeg het toen niet voor elkaar gespeeld. Nu hij op heden al bijna twee jaar in detentie zit, lijkt het hem door te dringen. Hij geeft aan dat zij zijn eigen toekomst in gevaar heeft gebracht.”

Dit verslag bevat echter ook volgende passages:

“4. Analyse van de criminogene domeinen

(...)

4.2. Antisociaal persoonlijkheidspatroon of –stijl

Er zijn aanwijzingen voor de aanwezigheid van antisociale persoonlijkheidskenmerken. De gepleegde feiten lijken impulsief en vertonen een agressief karakter. Bovendien merken we op dat zijn detentieverloop gepaard gaat met opstandig gedrag. De meldingsverslagen omvatten gedragspatronen zoals fysieke en verbale agressie naar medege-detineerden alsook gevangenispersoneel, destructief gedrag dat zich uit in het vernielen van materiaal, smokkel- en druggerelateerde acties bestaande uit het binnenbrengen van een gsm en het waarnemen van een heersende wietgeur op cel waarvan betrokkene beweert hier niet schuldig aan te zijn. Deze houding typeert tijdens zijn opsluitingen en geven een beeld weer van een man die lak heeft aan discipline, wetten en regels. De PSD is dan ook van mening dat betrokkene moeilijkheden ervaart op gebied van autoriteit wat zich weerspiegelt in zijn thuismilieu, schoolloopbaan en detentie. Daarnaast beweert hij een zeer beïnvloedbaar persoon te zijn, doch strookt in onze ogen zijn voorkomen niet met hoe hij zichzelf beschrijft. Hij verschijnt voor ons als een volwassen man die sterk in zijn schoenen staat, die niet met zich laat sollen. Tijdens een gesprek beweert betrokkene hier in de gevangenis een knop te hebben omgedraaid. Hij zou geleerd hebben om voor zichzelf op te komen en laat zich niet meer meeslepen door anderen. Bovenstaande omschrijving van betrokkene, staat haaks op wat wij ervaren tijdens de gesprekken. Het impulsieve, agressieve karakter wordt vervangen door rustig en coöperatief gedrag conform zijn non-verbale communicatie. Wanneer we met betrokkene enkele elementen bespreken die zich tegenspreken, begint hij zenuwachtig te worden en slikt hij sommige woorden in. In dit opzicht vragen we ons af in hoeverre Dhr. S.O. authentiek is ten opzichte van de PSD.

Tot slot ontkent betrokkene de feiten niet, maar beweert zelf nooit een aandeel gehad te hebben in het bedreigen van desbetreffende slachtoffers en lijkt dus geen verantwoordelijkheid op te nemen voor diens daden. Destijds dacht hij niet na over de gevolgen voor de slachtoffers. Op heden lijkt er wel enige empathie te zijn voor de slachtoffers, maar we vragen ons echter wel af of dit vanuit een sociaal wenselijk antwoordpatroon voortvloeit.

4.3. Antisociale cognities

Tijdens de delictbespreking neemt betrokkene een minimaliserende en externaliserende houding aan. Betrokkene heeft de neiging om de schuld buiten zichzelf te leggen. Hij herhaalt meermaals dat hij altijd overtuigd werd door anderen, dat hij heel beïnvloedbaar was en dat het nooit zijn eigen idee was om de overvallen te plegen. Wanneer hij zijn versie van de feiten weergeeft, praat hij altijd over de ander. We missen het ik-perspectief in zijn verhaal. Naar eigen zeggen, vindt betrokkene dat hij behandeld wordt als een hond in de gevangenis en probeert hij op die manier zijn antisociale houding tijdens zijn detentie te rechtvaardigen.

4.4. Antisociaal netwerk

(...)

Tot op de dag van vandaag heeft er zich nog geen wijziging voorgedaan in zijn thuismilieu, waarbij we van mening zijn dat dit een kwetsbaar element blijft inzake risico op herval."

"6. Evaluatie van de wettelijke tegenaanwijzingen en advies

(...)

- Het risico op plegen van strafbare feiten

Naar aanleiding van gerechtelijke antecedenten, merken we op dat betrokkene vatbaar is voor herval. De door betrokkene gepleegde feiten hebben een impulsieve component en kunnen op een kort tijdsbestek gepleegd worden. Omwille van deze aspecten, lijkt ons de kans niet onbestaande dat betrokkene tijdens een PV nieuwe feiten pleegt. Het feit dat het antisociaal netwerk zich bevindt in de woonomgeving van betrokkene, weerhouden we eveneens als een risicofactor. Aansluitend zijn we van mening dat het opvangmilieu hierin een beschermende rol kan spelen, zeker met de bijkomende voorwaarden (zie punt 5) die zij opgelegd willen zien. We vragen ons echter wel af of de controle van het opvangmilieu een voldoende impact zal hebben op betrokkene. Gelet op bovenstaande schatten we het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten als matig in."

Gelet op het feit dat in dit verslag ook melding wordt gemaakt van de omstandigheid "In dit opzicht vragen we ons af in hoeverre Dhr. S.O. authentiek is ten opzichte van de PSD", dat verzoeker geen verantwoordelijkheid lijkt op te nemen voor zijn daden, dat er op heden wel enige empathie lijkt te zijn voor de slachtoffers maar dat dit misschien vanuit een sociaal wenselijk antwoordpatroon voortvloeit, dat verzoeker tijdens de delictbespreking een minimaliserende en externaliserende houding aanneemt en de neiging heeft om de schuld buiten zichzelf te leggen, kan verzoekers verwijzing naar dit verslag niet worden aangenomen om aan te tonen dat hij nu wel schuldinzicht en wel een empathisch vermogen heeft en dat er geen risico is voor een actuele bedreiging voor de openbare orde.

Het verslag van de justitie-assistent van 3 oktober 2018 betreft een "beknopt voorlichtingsrapport met het oog op het penitentiaire verlof" en bevat geen analyse van verzoekers gedrag of karakter, het betreft

het antwoord van het opvangmilieu waar penitentiair verlof zou kunnen worden doorgebracht (moeder en stiefvader van verzoeker) en de visie van de justitie-assistent. De verwijzing naar dit verslag laat niet toe om vast te stellen dat het oordeel van de minister onjuist of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar een *“positief intakegesprek bij (...)”* dat hij bij het verzoekschrift voegt, wordt opgemerkt dat dit dateert van 2 juli 2019, dit is van na de bestreden beslissing. Met dit document kan bijgevolg geen rekening worden gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou daarenboven zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Ten overvloede wordt opgemerkt dat dit document enkel bevestigt dat een intakeprocedure werd doorlopen en dat verzoeker een psychosociale begeleiding kan opstarten zodra hem dit wordt opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank.

Op basis van het voorgaande wordt bijgevolg geconcludeerd dat verzoeker niet aantoont dat de minister niet op goede gronden of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen”* en *“Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

Verzoeker toont niet aan dat het onderzoek naar de ernstige redenen van openbare orde onvoldoende werd gevoerd.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.3.5. Verzoeker voert aan dat de intrekking van zijn legaal verblijf een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar het administratief dossier en de bijgebrachte stukken waaruit volgens hem blijkt dat hij een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, dat beschermd dient te worden. Verzoeker stipt aan dat hij al ongeveer 13 jaar in België verblijft waardoor volgens hem niet kan worden betwist dat hij hier sociaal verankerd is. Hij verwijst naar het administratief dossier waaruit blijkt dat hij in België school liep en de opleiding sanitair volgde, hij broers, neven en nichten heeft, die in België wonen, zijn moeder met haar Nederlandse man hier woont en zij bereid zijn om verzoeker in huis te nemen, hij een Belgische vriendin, mevrouw A. heeft, zij een duurzame relatie hebben, wat blijkt uit het gegeven dat zij verzoeker frequent in de gevangenis bezoekt en hij een Belgisch kind heeft, B.M.R. van wie hij niet de biologische vader is maar door wie hij *de facto* wel wordt aanzien als een vaderfiguur.

In essentie verwijst verzoeker naar het administratief dossier en de bijgebrachte stukken en werpt hij op dat in deze zaak artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Verzoeker laat evenwel na *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en deze te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing over de moeder van verzoeker, zijn stiefvader en zijn (stief)broer(s) als volgt gemotiveerd:

"Uw moeder B. N. (...) (geboren op (...).1971 te O. (...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013), uw stiefvader H. M. (...) (geboren op (...).1972 te Deventer. Nederland, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 15.09.2021), uw broer S. M. (...) (geboren op (...).1991 te O. (...), Marokko, Marokkaanse nationaliteit, F+ kaart geldig tot 24.03.2023), uw stiefbroer (H. H. J. G. J. (...), geboren op (...).2006 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013) hebben allen verblijfsrecht in België dan wel de Belgische nationaliteit.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het

administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en één van deze familieleden. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder, uw stiefvader en uw halfbroertje (zie schrijven van uw stiefvader), kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en deze familieleden worden afgeleid. Het gegeven dat (sommige van) uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uw leeftijd, met name 24 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Sinds 31.03.2016 staat u niet meer op hetzelfde adres als uw ouders ingeschreven. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam zou kunnen zijn in uw herkomstland. Een loutere financiële afhankelijkheid en het inwonen volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van stortingen). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U toont niet aan dat er sprake is van een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten.”

Verzoeker laat het motief dat “(u)it de stukken van het administratief dossier (...) geen bijkomende elementen van afhankelijkheid (blijken) tussen u en één van deze familieleden”, wat omstandig wordt toegelicht volledig onbesproken. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de motieven over het familieleven met zijn moeder, stiefvader en (stief)broer(s) kennelijk onredelijk zijn.

Over de aanwezigheid van zijn neven en nichten waar verzoeker naar verwijst, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U vermeldt verder nog een aantal familieleden (ooms, tantes, neven, nichtjes, schoonzus) die in België of Nederland woonachtig zijn.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden.”

Verzoeker wijst er thans op dat hij familieleden (neven en nichten etc.) in België heeft wonen. Dit wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend. Opnieuw laat verzoeker het motief in de besproken beslissing dat er “slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten (kan) worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt” en “(u)it uw administratief dossier blijkt echter niet dat u afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden” volledig onbesproken. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat deze motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker voert aan dat hij een Belgische vriendin heeft, mevrouw A., met wie hij een duurzame relatie heeft en dit blijkt uit het gegeven dat zij bezoeker frequent bezoekt in de gevangenis.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 december 2018 kennis nam van een vragenlijst die hem werd voorgelegd in het kader van een onderzoek naar zijn verblijfsituatie. Vraag 6 luidde als volgt: “Bent u getrouwd of heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnr., huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, woonstcontrole”. Verzoeker antwoordde op deze vraag als volgt: “A.S.B. (...) adres: (...)”.

Gelet hierop en gelet op de zeer summiere uiteenzetting van verzoeker waarbij hij niet op concrete wijze ingaat op de motieven van de bestreden beslissing maakt hij niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing in dit verband op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat:

“U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u invulde een relatie te hebben met B. A. S. (...) (geboren op (...).1997 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

(...)

Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u sinds 27.12.2017 veelvuldig (ongestoord) bezoek krijgt van mevrouw A. Y. (...) (geboren op (...).1996, Belgische nationaliteit sinds (...).2001, (...)). Er zijn verder geen details met betrekking tot deze relatie bekend bij de administratie. In de vragenlijst hoorrecht die u invulde of de documenten die u voorlegde, werd op geen enkele manier naar mevrouw A. (...) verwezen door u. Ook voor deze relatie geldt dat geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat ze als gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, is te beschouwen. Bovendien wist u reeds toen mevrouw A. (...) u voor het eerst in de gevangenis bezocht dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen, er kan verondersteld worden dat u haar dat eerlijk vertelde. Mevrouw is alleszins op de hoogte van uw criminele verleden, gezien zij u in de gevangenis bezoekt."

Verzoeker wijst erop dat hij een Belgisch kind heeft, van wie hij niet de biologische vader is maar door wie hij toch *de facto* wordt beschouwd als de vaderfiguur.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u invulde een relatie te hebben met B. A. S. (...) (geboren op (...).1997 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). U legde ook een ongedateerde brief geschreven door B. A. S. (...) voor. In deze brief stelt zij een twee en een half jaar oude zoon, B. M. R. (...), te hebben. De biologische vader zou nooit in beeld geweest zijn maar u wel. M. R. (...) zou u als zijn vaderfiguur beschouwen en jullie zouden plannen hebben dit officieel te maken na uw vrijlating. Uw moeder en B. A. S. (...) zouden reeds voorbereidingen aan het treffen zijn. In de vragenlijst van het hoorrecht verwees u naar M. R. (...) als zijnde uw stiefzoon. De toegevoegde vermelding "na huwelijk erkenning", kan begrepen worden als uw intentie om na het huwelijk met uw partner, haar zoon te erkennen.

Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw B. (...) u voor het laatst in de gevangenis bezocht op 05.04.2018, haar voorlaatste bezoek aan u dateert van 23.05.2017, beide keren kwam ze zonder haar zoontje (bezoekerslijst tot 03.06.2019). Op 29.04.2017 bezocht B. M. R. (...) u voor het laatst, dit in het gezelschap van mevrouw B. (...) (bezoekerslijst tot 03.06.2019).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93). Hoewel u zegt een relatie te hebben met mevrouw B. (...) liggen er geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw relatie met haar voldoende hecht is om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen. U heeft nagelaten concreet te duiden welke elementen in het voorliggende concrete geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van jullie relatie. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is. Het schrijven van mevrouw werd niet gedateerd, het is reeds geruime tijd geleden dat zij u bezocht en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier nauw contact onderhoudt.

Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat u effectief als een vaderfiguur voor B. M. R. (...) kan beschouwd worden en dat zijn biologische vader geen rol meer zou spelen in zijn leven. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met B. M. R. (...). U toont op geen enkele wijze aan dat u een zorgdragende volwassene voor B. M. R. (...) zou zijn. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met B. M. R. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan zijn onderhoud, of u deelt in de beslissingen over zijn opvoeding, etcetera. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met B. M. R. (...) aannemelijk gemaakt."

Verzoeker betwist niet dat "(u)it het administratief dossier blijkt dat mevrouw B. (...) u voor het laatst in de gevangenis bezocht op 05.04.2018, haar voorlaatste bezoek aan u dateert van 23.05.2017, beide

keren kwam ze zonder haar zoontje (bezoekerslijst tot 03.06.2019)" en "(o)p 29.04.2017 bezocht B. M. R. (...) u voor het laatst, dit in het gezelschap van mevrouw B. (...) (bezoekerslijst tot 03.06.2019)." Verzoeker betwist niet dat "(n)ergens uit het administratief dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met B. M. R. (...)", dat er "op geen enkele wijze (wordt) aan(getoond) dat u een zorgdragende volwassene voor B. M. R. (...) zou zijn" dat er "geen enkel bewijsstuk voor(ligt) dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met B. M. R. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan zijn onderhoud, of u deelt in de beslissingen over zijn opvoeding, etcetera."

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt geconcludeerd dat er "geen beschermenswaardig gezinsleven met B. M. R. (...) aannemelijk (wordt) gemaakt."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze over zijn familieleven wordt geoordeeld.

3.3.6. Verzoeker werpt op dat hij al ongeveer dertien jaar in België verblijft, waardoor niet ernstig kan worden betwist dat hij hier sociaal verankerd is.

Het gegeven dat verzoeker een privéleven heeft in België wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privéleven. Deze inmenging dient te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Dit vereist dat de minister een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de minister in de bestreden beslissing overgaat tot zulke belangenafweging:

“Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”

en

“U kwam op dertienjarige leeftijd aan in België. Voor de leeftijd van 18 jaar kwam u reeds in contact met de jeugdrechter. Inmiddels bent u 24 jaar en werd u reeds 3 maal veroordeeld voor gewapende overvallen. Deze feiten geven blijk van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. Er kan in alle redelijkheid worden geacht dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. U bent er voor een deel opgegroeid, u spreekt de taal en geeft bovendien aan dat uw vader en uw oma momenteel in Marokko wonen. Hoewel u stelt dat u geen contact meer heeft met uw vader en dat uw oma, waarvan u het adres niet kent, niet in de mogelijkheid verkeert om u bij terugkeer op te vangen, wordt u op 24-jarige leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig terug op te kunnen bouwen, al dan niet met hun steun. Er blijkt ook niet dat u aldaar niet opnieuw contact kan zoeken met andere familieleden of vroegere vrienden en/of kennissen en u aldaar gelet op uw nog jonge leeftijd geen nieuwe contacten kan aanknopen. Eventueel kan het contact met uw vader hersteld worden. Uit uw aanvraag tot gezinshereniging d.d. 21.06.2007 bij het Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) blijkt dat u en uw broer ten tijde van de aanvraag nog bij

uw vader, werkzaam als elektricien, in Marokko woonden. Uw moeder had Marokko ongeveer 4 jaar voordien verlaten. Uw vader verleende u en uw broer toestemming om uw moeder te vervoegen. Volgens de documenten voorgelegd bij het Consulaat-generaal gebeurde de verstoting van uw moeder door uw vader bij volmacht en dat pas jaren nadat zij Marokko verlaten had en vrij kort voor zij in het huwelijk trad met uw stiefvader.

Uw familie kan u ook vanuit België of Nederland steun bieden bij uw herintegratie in Marokko. Desgewenst kunnen zij (of kan één van hen) u tijdelijk vergezellen naar het herkomstland totdat u er weer wegwijs bent, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn.

De contacten met uw vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. U verklaarde dat u gewerkt heeft in een metaalbedrijf te Aartselaar. Uit uw administratief dossier blijkt dat u amper 5 dagen officieel was tewerkgesteld. Uw tewerkstellingen zijn niet van die aard dat gesproken zou kunnen worden van een economische binding met het gastland. In plaats van regelmatig te werken opteerde u ervoor overvallen te plegen wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit en een gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Het gegeven dat u eventueel aan het werk zou kunnen gaan bij D. – P. (...) Restaurant, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België hebt opgepikt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

De feiten die u pleegde waren volkomen verwerpelijk. U deinsde er niet voor terug om winkelpersoneel en zelfstandigen op een brutale manier te beroven tijdens hun werk.. Uw crimineel gedrag is een ernstige aanslag op de openbare orde en draagt bij aan het gevoel van onveiligheid bij de burgers. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en enkel uit is op makkelijk winstbejag.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

"Het contact met uw familie in België kan ook op andere manieren onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Dat de uitoefening van uw familieleden die verblijfsrecht hebben in België, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw crimineel gedrag."

Verzoeker betwist niet dat hij het contact ook met zijn familie, in de mate dat dit een onderdeel uitmaakt van zijn privéleven, kan onderhouden "door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen". Verzoeker laat ook het motief dat er "geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen" onbesproken. Deze motieven houden dan ook stand.

3.3.7. Waar verzoeker aangaande de afweging tegen het risico op een schending van de openbare orde aanvoert dat hij enerzijds schuldinzicht heeft en anderzijds van zijn fouten heeft geleerd en dat er daarom geen risico is voor een actuele bedreiging van de openbare orde, wordt verwezen naar punt 3.3.3. van dit arrest.

In de mate dat verzoeker zich op het standaardverslag met het oog op uitgaansvergunning van de psychosociale dienst (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) beroept om zijn gebrek aan empathie te betwisten, viseert verzoeker volgende passage uit de bestreden beslissing:

"De feiten die aan de basis van de veroordeling d.d. 18.11.2014 lagen, waren nochtans ernstig: "Op 14 oktober 2013 overviel beklagde [u] samen met een minderjarige kompaan een optiekwinkel. Bij die

overval werd een mes getoond. De uitbaatster werd ook bestolen van haar persoonlijke bezittingen. Gelet op het deskundig verslag van Dr. D. (...) blijkt dat de uitbaatster K.S. een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft opgelopen van 2% ten gevolge van deze feiten." U hield geen rekening met hoe traumatisch het is voor een dertigjarige vrouw om plots een gewapende overvaller tegenover zich te hebben op haar werkplaats. Het enige wat voor u van belang was, was makkelijk geldgewin ongeacht de gevolgen voor het slachtoffer. Hieruit kan afgeleid worden dat u een egoïstische ingesteldheid heeft en dat empathie op zijn zachtst uitgedrukt niet uw sterkste eigenschap is. Bovendien pleegde u de overval samen met een minderjarige kompaan wat het ontbreken van enige verantwoordelijkheidszin enkel kan bevestigen."

Het loutere gegeven dat thans uit het standaardverslag met het oog op uitgaansvergunning van de psychosociale dienst (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) blijkt dat verzoeker *"tot enig inzicht (komt) dat hij fout was"* volstaat niet om aannemelijk te maken dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. In dit verband wordt ook verwezen naar wat hierboven onder punt 3.3.3. van dit arrest wordt uiteengezet.

Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hem wordt aangewreven dat hij geen enkele poging doet om zich te integreren in de maatschappij en hij betwist dit. In dit verband wijst hij erop dat hij zich in het verleden heeft ingeschreven bij de VDAB, maar dat een verdere trajectbegeleiding werd geweigerd omwille van zijn preciaire verblijfssituatie (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6). Verzoeker verwijst verder naar het schrijven van (...) van 2 juli 2019 waaruit volgens hem blijkt dat verzoeker er psychosociale begeleiding kan opstarten (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) en de door hem voorgelegde 'intentieverklaring' van 24 december 2018 van de zaakvoerder van D.P. Restaurant waarin deze verklaart dat hij verzoeker de mogelijkheid geeft om bij hem te werken.

Verzoeker viseert volgende passage uit de bestreden beslissing:

"U kwam op dertienjarige leeftijd aan in België. Voor de leeftijd van 18 jaar kwam u reeds in contact met de jeugdrechter. Inmiddels bent u 24 jaar en werd u reeds 3 maal veroordeeld voor gewapende overvallen. Deze feiten geven blijk van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u bepaalde fundamentele waarden heeft miskend."

Verzoeker betwist niet dat hij *"(v)oor de leeftijd van 18 jaar (...) reeds in contact (kwam) met de jeugdrechter"*, hij *"(i)nmiddels (...) 24 jaar (is)"* en *"reeds 3 maal (werd) veroordeeld voor gewapende overvallen"*.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook als volgt gemotiveerd:

"De feiten waarvoor u bent veroordeeld, zijn bijzonder laakbaar. Uit uw gedrag van de afgelopen jaren blijkt dat u niet het minste respect heeft voor de eigendom van anderen noch voor hun fysieke en psychische integriteit. Uw drijfveer is snel winstbejag en dit ten koste van de slachtoffers. U aarzelt niet om gebruik te maken van geweld of bedreigingen. Uw handelen had voor de slachtoffers zeer traumatische gevolgen. Dergelijke feiten dragen bij tot het stijgend onveiligheidsgevoel. De maatschappij dient beschermd te worden tegen mensen zoals u die het plegen van gewapende overvallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwen."

"Dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten wijst er op dat u geen lessen trekt uit het verleden en dat u de ernst van uw daden niet blijkt in te zien. U schijnt ook niet te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en u lijkt niet geneigd om u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden. De kans dat u hervalt in uw oude gedragspatronen en opnieuw strafbare feiten pleegt, is dan ook zeer groot."

"Uit voorgaande blijkt uw asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Bovendien bewijst het plegen van strafbare feiten op een gebrek aan integratie in het gastland."

"Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker het schrijven van de VDAB van 29 november 2018 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6) en van U. (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat het de minister niet kan worden verweten deze niet in rekening te hebben gebracht. Op 18 december 2018 werd nochtans aan verzoeker de mogelijkheid gegeven om alle informatie die hij wenste, door te geven. Het schrijven van U. van 2 juli 2019 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) dateert bovendien van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden.

Waar verzoeker zich op deze documenten beroept om te betwisten dat de door hem gepleegde *“feiten (...) blijk (geven) van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u bepaalde fundamentele waarden heeft miskend”* kunnen deze daartoe bezwaarlijk volstaan. Het loutere gegeven dat verzoeker zich trachtte in te schrijven bij de VDAB en dat hij een werkbelofte heeft, doen geen afbreuk aan de hoger geciteerde motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde ‘intentieverklaring’ van 24 december 2018 van de zaakvoerder van D.P. Restaurant waarin deze verklaart dat hij verzoeker de mogelijkheid geeft om bij hem te werken. Onder verwijzing naar ‘s Raads arrest met nummer 207 389 van 31 juli 2018 voert verzoeker verder aan dat hij met deze job een positieve toekomst heeft, deze job minstens een aanwijzing van schuldinzicht vormt en deze job ook een relevant gegeven vormt bij de beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde. Verzoeker voert aan dat immers moeilijk valt in te zien hoe een werkgever bereid zou zijn hem tewerk te stellen indien hij op basis van persoonlijke contacten geen vertrouwen zou hebben dat verzoeker mits de nodige begeleiding in staat is om te fungeren op de arbeidsmarkt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende opgemerkt:

“Het gegeven dat u eventueel aan het werk zou kunnen gaan bij D. – P. (...) Restaurant, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.” Verzoekers kritiek in het middel doet geen afbreuk aan dit motief.

Waar verzoeker verwijst naar ‘s Raads arrest met nummer 207 389 van 31 juli 2018, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien blijkt niet dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Immers mag verzoeker er niet aan voorbij gaan dat in de zaak waarnaar hij verwijst de betrokken vreemdeling in aanmerking kwam voor een betaalde beroepsinlevingsstage als jeugdwerker, waarbij hij in contact zou komen met jongeren in een kwetsbare situatie en/of moeilijke opvoedingssituatie. De Raad oordeelde in die zaak dat geen rekening werd gehouden met het specifieke gegeven dat de betrokken vreemdeling de functie van jeugdwerker zou uitoefenen en dat dit gegeven niet werd betrokken bij de beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde. Zo oordeelde de Raad in de zaak waarnaar verzoeker verwijst: *“Het valt immers moeilijk in te zien dat de betreffende organisatie bereid zou zijn verzoeker een stage te laten doorlopen in een maatschappelijk belangrijke functie als jeugdwerker, indien zij er op basis van hun contacten met verzoeker geen vertrouwen in hebben dat verzoeker er, eventueel mits de nodige begeleiding, klaar voor is om deze verantwoordelijkheid ten opzichte van kwetsbare jongeren op te nemen.”* Minstens in de specifieke aard van die tewerkstelling onderscheidt die zaak zich van deze zaak.

Verzoeker toont niet aan dat de conclusie van de minister *“Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”* steunt op een onjuiste feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de belangenafweging die de minister in verband met artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET